

KAPITOLA 2

„Stevie, ten návrh je *boží*.“ Zezadu ke mně přišel Liam a položil ruku na židli, na které jsem seděla.

„Dík.“ Kliknutím myši jsem přidala další vrstvu kouře, který stoupal z desky a zformoval se do názvu obchodu.

„Dáme to na domovskou stránku našich webovek.“ Naklonil se blíž, aby se podíval na všechny detaily, které jsem přidala, a jeho tvář byla o malinko blíž, než by se slušelo.

Liam byl v pohodě. Bylo mu něco přes třicet, vysoký byl asi jako já, měl vousy, kulatý obličej a malé pivní bříško. Vyzářoval takové to klučíčí kouzlo. Chůzi považoval za cvičení. Jedl mizerné jídlo, kouřil cigarety i trávu a pil tolik piva, jako by díky němu mohl zapomenout na to, že se jen tak tak drží nad vodou.

„Tohle jsi studovala?“ Kývl hlavou k obrazovce s mým grafickým návrhem.

„Ne,“ odfrkla jsem. „Vystudovala jsem hudbu.“

Ani poté, co máma zjistila, že neumím zpívat, se nechtěla vzdát naděje, že bych se mohla proslavit v hudebním průmyslu. Hudbu jsem milovala, takže jsem se s ní nehádala, ale po letech studia mi pořád nepřišlo, že bych našla svoji pravou vášeň. Na vysoké jsem studovala písňovou tvorbu, ale ještě jsem nenapsala písničku, kte-

rou bych chtěla zveřejnit. Moje univerzita v New Yorku nabízela jak hudebně, tak výtvarně zaměřené semináře a grafický design byl jedním z volitelných předmětů, který jsem si vybrala, a zalíbil se mi natolik, že jsem u něj zůstala a přibrala si ho jako vedlejší obor. Dokázala jsem se tak vyjádřit líp než slovy.

„Máš mega talent. Jestli tohle nezaujme, tak to vzdávám.“

„Ale nevzdáváš,“ protočila jsem oči v sloup. Zavírat obchod chtěl každý týden.

Otevřel ho před dvěma lety a hned od začátku měl potíže. Obchod Gold Vinyl Records byl jeho dítě. Do jeho otevření nalil všechny svoje úspory a každý měsíc se v předraženém nájemním prostoru čtvrti Tribeca jen tak tak udržel. Byl tu každý den a kromě mě zaměstnával ještě dva lidi. Romeo byl osmnáctiletý kluk, který si přál žít v době Sex Pistols, a moje kamarádka Maxine, jež patřila do malé skupinky lidí, které jsem považovala za své přátele, byla trans žena vystupující o víkendech jako stand-up komička. Potkaly jsme se na škole a hned jsme si sedly. Sehnala jsem jí tuhle práci, aby utáhla nájem a mohla zůstat v New Yorku. Honoráře za stand-up stály za hovno, pokud jste nepatřili do horního jednoho procenta. Většinou dostala pár drinků zdarma a nějakou chuťovku.

„Doladím ještě pár věcí a pak to nahraju na stránky.“ Posunula jsem se na židli a odtáhla se od něj, zatímco jsem si protahovala ruce nad hlavou. „Ale nejdřív si dám pauzu.“ Technicky vzato by měl jako můj vedoucí o mých pauzách rozhodovat on, ale náš vztah fungoval trochu jinak. Nebylo žádným tajemstvím, že je do mě Liam zamilovaný. Nikdy nepřekročil žádnou hranici, ale bylo mi to jasné z jeho hnědých psích očí, které mě pořád sledovaly, a z toho, jak snadno se kvůli mně červenal. Maxine vždycky reptala: „Tobě projde úplně všechno... přijdeš pozdě, odejdeš dřív... a on jenom protočí oči a usměje se.“